

Sygn. akt V CSK 299/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko S. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7200 zł
(siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 stycznia 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 grudnia 2014 r., którym Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 331 888,15 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 sierpnia 2011 r. tytułem wynagrodzenia za wykonanie robót budowlanych. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy zawarcie w umowie o roboty budowlane zapisu uzależniającego wystawienie przez wykonawcę faktury końcowej za wykonane roboty od podpisania przez inwestora protokołu końcowego odbioru tych robót, pod warunkiem, że będzie to protokół bezusterkowy, jest w świetle art. 353¹ k.c. dopuszczalne i wpływa na ustalenie terminu spełnienia świadczenia w rozumieniu

art. 455 k.c. W sprawie istnieje też potrzeba wykładni art. 647 w związku z art. 654 k.c., ponieważ w orzecznictwie sądów występują rozbieżności co do tego, czy inwestor jest obowiązany odebrać roboty budowlane, które są dotknięte wadami lub usterkami, jeżeli w umowie uzależniono wystawienie przez wykonawcę faktury końcowej od podpisania przez inwestora protokołu bezusterkowego. Jako przykład wspomnianych rozbieżności skarżący wskazał wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CSK 84/12 (nie publ.) i z dnia 18 kwietnia 2013 r., III CSK 243/12 (nie publ.).

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanych przez niego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Skarżący nie zadośćuczynił tym wymaganiom, gdyż nie wskazał poważnych wątpliwości interpretacyjnych ani argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen. Wręcz przeciwnie, utrzymywał, że problem prawny ujęty w pytaniu nie budzi jego wątpliwości oraz że w świetle art. 353¹ k.c. odnośne postanowienie umowne jest dopuszczalne. Ograniczył się natomiast do postawienia pytania, świadczącego o tym, że chodzi mu w istocie o poddanie podjętego rozstrzygnięcia kontroli kasacyjnej, a nie o wyjaśnienie zagadnienia prawnego o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o potrzebie wykładni art. 647 w związku z art. 654 k.c. ze względu na rozbieżności w orzecznictwie. Analiza powołanych orzeczeń Sądu Najwyższego nie świadczy o występowaniu rozbieżności. W uzasadnieniu wyroku z dnia 26 września 2012 r., II CSK 84/12, Sąd Najwyższy przytoczył jedynie wcześniejsze stanowisko zajęte w wyroku z dnia 5 marca 1997 r., II CKN 28/97 (OSNC 1997, nr 6-7, poz. 90) i dodał, że w doktrynie spotkało się ono z krytyką. Uszło jednak uwagi skarżącego, że pogląd wyrażony w powołanym wyroku z dnia 5 marca 1997 r., II CKN 28/97, został przyjęty również w wyroku z dnia 22 czerwca 2007 r., V CSK 99/07 (OSP 2009, nr 1, poz. 7). Skarżący nie dokonał analizy dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego kwestii dopuszczalności uzależnienia odbioru robót od braku jakichkolwiek usterek i nie wykazał, że zachodzą rozbieżności, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

